

Kimberley Freeman

Csillagok
az óceán felett

FORDÍTOTTA
GÁLVÖLGYI JUDIT ÉS NOVÁK PETRA

Kimberley Freeman

Csillagok az óceán felett

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Kimberley Freeman: Stars Across The Ocean
Copyright © Kimberley Freeman, 2017

Stars Across The Ocean was first published in Australia in 2017
by Hachette Australia Pty Ltd and this Hungarian language edition
is published by arrangement with Hachette Australia Pty through
Kátai & Bolza Literary Agents

Hungarian translation © Gálvölgyi Judit, 2019 (1–14. fejezet)
Hungarian translation © Novák Petra, 2019 (14–26. fejezet)

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

Anyámnak

Ajelen

– Anya?

– Összezavarodik. Ne haragudjon rá, ha...

– Anya? – Határozottabban szólítom, mint tinikoromban, jó szándékú elkeseredéssel. Nézem anyám arcát, visszanéz rám, de mintha fátyol ereszkedett volna közénk. Az egyik oldalán az ápolónő, én, meg a klinika halványzöld fala. A másikon anyám. Elveszve a tengeren.

– Victoria – mondja végül, amint a fátyol lehull.

Elmosolyodom.

– Én vagyok. Itt vagyok.

Egyedül ő szólít teljes nevemen. Mindenki más a korszerű és egyszerű Tori becenevet használja. Egy királynőről nevezett el. Nem vagyok királynő.

– Belekeveredtem a forgalomba – utal a sápadt, finom ráncokkal borított arcán lévő horzsolásokra.

– Hallottam.

– Lehetett volna rosszabb is, gondolom. Semmim nem tört el. – Szíjog. – Csak nem ezért jöttél ide Ausztráliából?

Az ápolónő megpaskolja anyám combját a takarón át.

– Kettesben hagyom magukat, lányok. Rendben van, Mrs. Camber?

– Camber *professzor asszony*. – Anyámmal egyszerre javítjuk ki a nővért, egyformán bosszús hangon.

– No, nézd csak, hogy javul a memóriánk – mondja kifelé menet az ápolónő, csöppet sem kedvesen. Azt hittem, a nő-

vérek kedvesek, ám ez csak úgy emlegette anyámat, hogy *a vénasszony. A nagysága. Buta liba*. Anya csak hetvenéves, és se nem buta, se nem liba.

Amint kettesben maradunk, nézem anya arcát. Rémtűtnek látszik. Félelme átragad rám, összeugrik a gyomrom. Miért rémtűt? Nekem is félnem kellene? Mosolyt erőltetek az arcomra.

– Szóval – mondom.

Ő is mosolyog. A mosolyom valahogy megnyugtatja.

– Csak nem ezért jöttél ide Ausztráliából? – ismétli a kérdést, és nem tudom, a nagyobb hatás kedvéért, vagy azért, mert elfelejtette, hogy már mondta.

– Igazán nem annyira a baleset miatt. Inkább... a másik...

Elfordítja a tekintetét. Anyám gyönyörű volt fiatalon, és az igazi szépség sosem múlik el. Igen, a haja acélszürke, az arca beesett, a szája körül apró ráncok húzódnak; ám a szeme most is hatalmas és kék, szinte ibolyaszínű, pillái még most is sötétek.

Gyöngé fénysugár hatol be az ablakon, elfojtottan hallom a sirályok rikoltozását a Bristol-csatorna fölött. Anya Bristolban dolgozik, bár egész életét Portisheadben élte le. A háza gyalog ötpercnnyire van a klinikától. Sok ezerszer mehetett el mellette délutáni sétái során, sosem sejtve, hogy egyszer itt köt majd ki: *a zakkant hölgyek otthonában*, ahogy ő nevezte.

Vajon sokáig dolgozik-e még Bristolban? Az utóbbi másfél évben folyton azon bosszankodott az e-mailjeiben, hogy kénytelen nyugdíjba vonulni.

– Nem olyan vészes, mint gondolják – mondja végül. – Bizonyos dolgokat elfelejték, másokra emlékszem...

– Amikor a doktornő felhívott, azt állította, nem először kóboroltál el.

– Az egyik nap rossz helyen fordultam be hazafelé menet a munkából. Megváltoztatták a busz útvonalát, és ez megzavart. Ne hallgass dr. Chaudryra, nagyon fiatalka, és azt hiszi, min-dent tud.

Tovább nem erőltetem. Négy ízben... Ezt mondta a doktor-

nő. Anyát két év alatt négyszer találták meg rémülten. Elkóborolt, aztán meg eltévedt.

Feltételezzük, hogy volt, amikor sikerült hazajutnia, és nem szólt nekem, mondta dr. Chaudry. A vizsgálatok és a leletek a tudtom nélkül zajlottak. A végeredmény nem volt meglepő. A Locksley College félelmetes nyugalmazott történelemprofesszor-asszonya, Margaret Camber: zakkant.

Határozottan zakkant.

És bár egy ilyen diagnózis minden nő számára szörnyű, kétszeresen szörnyűnek érezheti az az asszony, akinek egész életében vágott az esze.

Háromszorosan, hiszen az én anyám.

Ülök, és fogom a kezét a lágy fénybe borult szobában, és nem hiszem el, hogy valóban ez történik. Hogy anyám nem legyőzhetetlen. Hogy a betegség és a halál prédája lesz, ahogyan valamennyien azok leszünk. A fejem kóvályog az utazás okozta másnaposságtól. Nem vagyok képes végiggondolni a dolgokat, csak fel-felvillan egy-egy gondolat. Szomorú vagyok, szeretném, ha anya vigasztalna, ám döbbenetes módon nekem kell vigasztalnom őt.

– Mennyi ideig maradsz? – kérdezi némi csönd után.

– Amíg szükséged van rám.

– Geoff bosszankodni fog, ha sokáig itt tartalak.

– Geoff jól ellesz.

Ismét csönd.

– Mennyi ideig maradsz?

– Ameddig... Nem tudom. Nem foglaltam helyet visszafelé.

– Be kéne menned az irodámba.

– Az irodádba? Az egyetemen?

Bólint, látom, hogy megtelik energiával. Megdermed.

– Az egészséget ki fogják dobni, és még nem rendeztem.

– A jegyzeteidet meg a könyveidet? Csomagoljam őket össze?

– Vannak ott dolgok... mindent halomba raktak a szoba közepén. Gazemberek.

– Persze, anya. Persze. Hol találom a kulcsot?

– A többi mellett. A ridikülöm abban a fiókban van.

Egy fiókos szekrényre mutat az ágy túlsó oldalán. Kihúzó a mély alsó fiókot, kiveszem a ridikült, megtalálom a kulcscsomót.

– Egyenesen odamegyek, amint a nővér kirúg – mondom. A teste ellazul.

– Azt hittem, őt láttam, tudod, Emile-t.

– Ki az az Emile?

– Már tudom, hogy lehetetlen. Összezavarodtam. De megláttam, elindultam felé és nem figyeltem az autókra.

– Ki az az Emile? – kérdezem újra.

Szomorúan csóválja a fejét.

– Csak azt szerettem volna megkérdezni tőle, mi lett a vége.

A beszéde motyogásba fullad. A fátyol ismét leereszkedik. Abban sem vagyok biztos, tudja-e, hogy itt vagyok.

Cirógatom a kezét és hallgatok. Bejön az ápolónő, vidáman bejelenti, hogy itt a délutáni teázás ideje. Nem tudom, az utazás okozta másnaposság-e az oka, vagy az, hogy így látom anyám, de nem érzem úgy, mintha most lenne a délutáni teázás ideje. Inkább éjfél.

* * *

A Locksley College egy hosszú fasorban áll nem sokkal a Clifton függőhíd után. Anya örült, hogy mindennap a Viktória korabeli építészet ilyen ikonikus műremekén keresztül jut el a munkahelyére, hiszen a tizenkilencedik század történelmével foglalkozott. Egészen pontosan, anya szakterülete a tizenkilencedik századi angol magánélet volt. Egyszer még egy rövid televíziós sorozat házigazdájaként is buzgólkodott a BBC2 csatornán, amelynek *A Viktória korabeli nők élete* címet adták. Még az 1990-es években történt, amikor annyira fiatal voltam, hogy felbosszantott, ha a férfi kollégák arról beszéltek, mennyire vonzó az anyám: anya ötvenéves volt, én tizenkilenc, és úgy tűnt, az egész világ elhatározta, hogy az árnyékában kell élnem.

Lépésben hajtok a járda mellett a bérelt kocsival, parkolóhelyet keresek. Valójában fáradt vagyok a vezetéshez, de túléltem a kétórás kocsikázást a Heathrow-ról az M4-esen, hiszen kegyetlen óvatosság lenne otthon maradni, amikor anyának anynyira fontos, hogy bemenjek az irodájába. Helyet találok, pénzt dobok az automatába, átmegyek az úttesten a Beech House-hoz (1901-ben épült, szóval még éppen Viktória korabeli), felbaktatok a simára koptatott kőlépcsőn anya irodájához.

Úgy érzem... nem büntudat; talán alattomoság a megfelelő szó arra, amit érzek. Körbepillantok, mielőtt bedugom a zárba a kulcsot. Minden csöndes. Elmúlt hat óra. Mindenki hazament, hogy élvezze a hosszú, angol estét, vagy nyári szabadságon van. Bezárom magam mögött az ajtót, elárasztanak a szagok, amelyek anyához kötődnek: régi könyvek és rózsaoaj. Várok kicsit, mély levegőt veszek, aztán hozzálátok.

A gyomrom összerándul a dűhtől. Anyának igaza van: valami *gazember* összeszedte az összes papírt a fiókokból, a polcokról, és ötletszerűen a szoba közepén lévő dobozokba rakta őket. A dobozokat le sem zárta, csak egymásra halmozta mindet. Szörnyű disznóól. A könyvek kupacokban állnak az íróasztalon és körben a földön, a meghajlott polcokon csupán a por maradt.

–Jaj, anya, sajnálom – motyogom halkán, majd kihúzok néhány lapot egy 1881-es szakácskönyvből, és a papírokkal legyezem magam. A szoba zsúfolt és meleg. A feladat megoldhatatlannak látszik.

Megesküszöm, hogy másnap kora reggel visszajövök. Miután jól kialudtam magam. Aztán megkeresem a dékánt, és talán behúzok neki egyet, amiért azzal zaklatja anyám, hogy vonuljon nyugdíjba, mielőtt szeretne, és amiért hagyja, hogy valami bohóc ilyen disznóólat csináljon ezekből a becses dokumentumokból.

Fáradtan ülök anya íróasztalánál. Az ablakon át ágakat és faleveleket látok mozogni az esti szellőben, bár a képet kissé eltorzítja a vastag üveg. Két halom könyv között picike papír-

darabot veszek észre, egészen törekenynek érzem, amikor felmelem. Kifakult tintával, hosszú, dőlt betűkkel írták. A lap tetején, aláhúzva:

Gyermekemnek, akit nem tudtam megtartani.

Csupán egyetlen oldal. Gyors pillantást vetek rá: megállapítom, hogy a mondat közepénél maradt félbe, tehát ezt az oldalt elválasztották a testvéreitől. Magam elé képzelem a durva fickókat, akik úgy dobálták össze anya holmiját, ahogy megtaláltam: a lap az egyikük koszos cipőtalpához ragadt, amit aztán egyszerűen az asztalra dobott.

Gyermekemnek. Akit nem tudtam megtartani.

Már sírok. Fáradt vagyok. Anya beteg, nem árultam el neki, hogy ismét elveszítettem. Egy újabb babát. Ezúttal tizenegy hetesen. Olyan közel, olyan veszélyesen közel jártam ahhoz, hogy bejelentsem az örömhírt. Itt vagyok közel a negyvenhez, és nincs gyermek az életemben. Nem is lesz, valószínűleg.

Az összes gyermekem, akit nem tudtam megtartani.

Kipislogom a szememből a könnyet, bosszankodom, hogy már megint magamat sajnálom, majd elolvasom az első oldalt.

* * *

Gyermekemnek, akit nem tudtam megtartani.

Először is – és ez a legfontosabb – sose kételkedj abban, hogy szerettelek! Még most is szeretlek.

Szeretetből lettél, szeretetben születted és a szeretetért vettek el tőlem. Már hónapok óta próbállak megtalálni, de a családom – kivált a húgom, akiről azt hittem, kedvesebb lesz hozzám – makacsul elhallgatja, hol vagy. Mindössze annyit mondanak, hogy rendesen gondod viselik. Mára már megajándékoztad első mosolyoddal az új mamád, talán az első szavaiddal is. Megszeretted hangjának ritmusát és színét, az ölelését, a kiságyat, ahol alszol. Éles késként hasít belém; de nem tudom elképzelni, hogy elhozzalak onnan, ahol biztonságban és boldogan élsz. Ha megtalálnálak, ha magamhoz szorítanálak, ahogy szeretném, csak egy bizonytalan és nyomorúságos vilá-

got tudnék mutatni neked. Atyám világosan elmagyarázta a büntetést, amit fizetnem kellene, amiért a családom elvesztette a jó hírét. A szeretet nem óvna meg a szegénységtől.

De nem felejtettem el, és soha nem is foglak, kislányom. Talán soha nem olvasod, mégis szükségét érzem, hogy leírjam az eseményeket, amelyek...

* * *

Ennyi. Nem tudom, mennyi ideje van anya birtokában ez a levél, sem azt, itt van-e valahol a folytatása. A világ minden részéről küldenek anyának ilyen dokumentumokat, amelyeket régi könyvek hátuljában vagy a dédmama dohos bőröndjében találtak a temetés után. Anya mindig próbálta meggyőzni az egyetemet, hogy hozzon létre tisztességes archívumot az ilyen dokumentumok számára, ám az új dékán úgy gondolja, ha a dokumentum nem háborúról vagy politikáról – férfidolgokról – szól, nincs rá elegendő pénz.

A papírlapot ott hagyom, ahol találtam. Nehéz a fejem, már nem sokáig vagyok képes ébren maradni.

Készíték egy HOZZÁNYÚLNI TILOS feliratot, bezárom az ajtót és visszamegyek anya házába.

* * *

Anya házának elfeledett, ám ismerős illata fogad, amikor belépek. Felgyújtom a villanyt, leteszem a bőröndöm. Majd később felviszem; egyelőre keresek valami ennivalót és fekvőhelyet.

Ahogy felgyullad a fény a konyhában, zavartan nézek körül. Először azt hiszem, anya sárga drapériát tett mindenhová, aztán látom, hogy a szekrény tele van sárga ragasztós emlékeztető cédulákkal. Némelyik teljesen világos: *fodrász kedd du. 3*. Van, amelyik nem annyira: *másik könyv*, vagy *utolsó kerek jelölések*, vagy *megkérdezni Beth-től*, vagy *1875*. De rengeteg feljegyzést találok, a tekintetem végigfut rajtuk, ám egy belső hang azt súgja, amit nem akarok hallani. Anya tudja, hogy elveszíti az emlékezetét; ezek a cédulák kísérletek, hogy megőrizze.

Szekrénytől szekrényig megyek, végigjárom anyám elméjét. Nem vagyok képes megtalálni az értelem összefüggéseit, de azt hiszem, így működik a memória: szétváló és egybeolvadó felvillanások. Az egyik cédulán, annak a szekrénynek a közepén, ahol a teáscsészék állnak, egyszerűen egy csupa nagybetűvel felírt nevet olvasok: *EMILE VENSON*.

A repülőúttól másnapos agyammak kell néhány másodperc, hogy feldolgozza. Anya ma említette ezt a nevet. Emile. *Azt hittem, láttam őt, tudod.*

Valami olyasmiről beszélt, hogy jó lenne kideríteni, miképpen ért véget a dolog. Anyám már nagyon régóta él egyedül. Apám akkor ment el, amikor kétéves voltam. Sok férfi érdeklődött anya iránt, de őt mindez hidegen hagyta. Nem tudom, miért. Emile egy szerető lenne? Elhagyta volna anyát? Hogy-hogy nem tudtam róla? No de hogy-hogy nem tudtam arról, hogy anyám ragasztós cetlikre írja fel az emlékeit? Hogy engedhettem, hogy akkorára nőjön közöttünk a távolság, mint amilyen távol élünk egymástól? Csípőmmel a pultnak dőlök, a könyökökre támaszkodom. A konyhában teljes csönd van, hallom a fülemben dobolni a szívem. Aztán beindul a fridzsider, összerezzenek tőle.

Étel. Ágy.

Akkor lehunyhatom a szemem, és anyára gondolhatok, meg a kettőnk között létrejött óceánra.

1. FEJEZET

Agnes

1874

Agnes már vagy ezerszer megszámlolta a lépcsőket a Perdita Hall alsó és felső szintje között. Tizenhét. A lépcsősor alul széles, a lépcsőforduló után keskenyebb, felvezet a fából készült folyosóra. Deszkái nyikorogtak a lába alatt a megkopott – ám tökéletesen tiszteletet parancsoló – futószőnyegen, amely Forrest kapitány irodájához vezetett. Ha a másik irányba, vagyis jobbra fordult volna, Mrs. Watford, a vezető nevelőnő ajtajához ért volna. Azt az utat Agnes jól ismerte, hiszen többször kellett odamennie rossz viselkedése következtében. Elégedettséget érzett, hogy többet nem kell látnia Mrs. Watfordot. A vezető nevelőnőnek ezek voltak a hozzá intézett, utolsó szavai: *Most, hogy elmegy, legalább nem kell kinyitnunk a kaput; szerintem egyszerűen átmászik rajta, ahogy szokott.*

Agnes közeledett Forest kapitány ajtajához, ám egy pillanatra habozott. Kipillantott a folyosó végén lévő ablakon. A kápolnán túl látta a kertet, a munkaszobákat és a hálótermet, ahol az otthona volt tizenkilenc éven át. Más otthon nem ismert. Eltűnődött, vajon hiányzik-e majd neki, de ez nemigen tűnt valószínűnek: alig várta, hogy elkezdődjön az élet.

Agnes gyorsan és halkán kopogott.

– Bújj be! – kiáltotta a kapitány, Agnes pedig kinyitotta az ajtót.

Amennyire emlékezett rá, csupán egyszer látta Forest kapitányt. Az elbeszélések szerint, Forest kapitány fogadott minden gyermeket, amikor felvették a Perdita Hallba, de mint-hogy Agnes akkor csecsemő volt, nem emlékezett ilyesmire.

A másik alkalom Agnes tízéves kora körül következett el. Úgy emlékezett, hogy a kapitány kedves, de szórakozott. Tízéves korában a lelenház minden egyes kis lakója inaskodni kezdett, vagy a házban, vagy a falu valamelyik gazdaságában, vagy a családjánál. Forest kapitány meghívta őket teázni az irodájába, ahol kiselőadást tartott arról, hogy mit jelent Perdita fiúnak vagy lánynak lenni. Agnest is megkínálta egy szelet piskótával, amely édes-vajasan olvadt el a szájában.

Agnesben egy pillanatra felmerült, hogy talán ma is lesz sütemény, aztán úgy döntött, nem. Immár tizenkilenc éves, nem gyerek. Ma minden megváltozik.

Forest kapitány hatalmas tölgyfa íróasztalánál ült. Mindehütt festmények a falon: áttetsző, türkizkék tenger és a habokat szántó hajók. A kapitány előtt réz szextáns helyezkedett el, papírnehézékként.

Agnes megállt az íróasztal előtt, két karját keresztbe fonta szürke pamutruhájának mellrésze előtt.

Az ablakon át beáradó meleg, tavaszi fény megvilágította a kapitány ezüstös bajuszát és pofaszakállát.

– Agnes Resolute kisasszony, ha nem tévedek?

– Jó reggelt, Forest kapitány úr!

A kapitány mosolygott, és egy székre mutatott.

– Foglaljon helyet!

Agnes engedelmeskedett, ujjait végighúzta a karfa finom faragásain.

Forest kapitány szemüveget tett az orrára, és átlapozta az előtte heverő papírokat.

– Az egész életét itt töltötte, Agnes. Csecsemőként került ide.

– Igenis, uram.

– Úgy látom, az itteni mosodában, a Perditában inaskodott.

– Varrtam és foltoztam, uram. Megkedveltem.

Agnes elismert varrónő volt, főleg azért, mert szerette a mosoda fölötti varrószoba csöndjét. Odafent szabadon szárnyalhatott a képzelete.

– Olvasásban és írásban kiváló, betegápolói és konyhai munkára nem alkalmas, megfelelő szobalány a Bennett családnál felső Hatbyben... – Lapozgatta az oldalakat, Agnes tényszerűen és pontosan leírt élettörténetét. – Te jó ég! Többször megintették fegyelmezetlenségért, Miss Resolute. Ez *nagyon* szomorú.

Agnes nem tudta, kell-e erre a megjegyzésre válaszolnia, de a fejében ott volt a kimondatlan. *Hibáztatható-e a kalitkába zárt madár, ha szárnyával a rácsot csapkodja?*

Végül felemelte a tekintetét.

– Agnes, a tizenkilencedik születésnapja alkalmából nagy örömmel szabadítom fel a Perdita Hall iránti kötelezettségei alól.

Agnes nem tudta elfojtani a mosolyt.

– Köszönöm, uram.

– Megkapja az összes iratát, az ajánlásokat és természetesen egy csekély összeget, hogy eljuthasson a városba munkát keresni. – Forest kapitány egyik rendelkezése az volt, hogy a Perdita fiúknak és lányoknak el kellett utazniuk tízmérföldnyire, Yorkba, hogy új életet kezdjenek: kaptak útiköltséget és egyhavi szállásra valót. – A fivéremnek mosodája van Petergate közelében; fel tudná venni...

– Nem hiszem, hogy sokáig maradok Yorkban – jelentette ki Agnes, bár maga sem tudta, miért. Talán pusztán azért, mert Forest kapitány ismét irányítani óhajtotta a lehetőségei között.

A kapitánynak felszaladt a szemöldöke.

– Nem? Távlabbi tervei vannak?

Agnes végigpillantott a hajókat ábrázoló festményeken, és csodálkozott, hogy a kapitány ezt kérdezi.

– Igen, uram, vannak.

Valójában nem tudta, mihez akar kezdeni. Írt már egy női szállónak, ahol néhány hétig lakhatna, ott segítenének munkát találni, mégis azt remélte, hogy úgy egyhavi munkával kereshetne egy kis pénzt, aztán mehetne valahová, ahol láthatja a tengert. Sosem látta még a tengert.

– Csodálom a bátorságát, de hallgasson rám! Keressen jó, becsületes munkát, ne éljen nagylábon, és ne próbáljon a helyzeténél magasabbra törekedni! Ez a boldogság kulcsa. Semmi... rosszkodás, és boldog lesz.

Agnes megtanult az ilyen leckéztetések után hallgatni.

– Köszönöm, uram. Szándékomban áll boldognak lenni.

A kapitány visszatette az iratokat a mappába, és gyorsan masnit kötött rá. Felállt, és ünnepélyesen átadta a lánynak. Ezzel vége a történetének nálunk. A jövője odakint várja, a Perdita Hall magas vaskapuján kívül.

– Ég magával, Miss Resolute! Ugye, tudja, hogy egy remek keresztvitorlás hajóról kapta a nevét: Elszánt. Gyors volt és kitartó. Kövesse a példáját, hozzon dicsőséget ránk!

– Köszönöm, Forest kapitány úr – felelte Agnes, majd megszorította a férfi szokatlanul puha kezét. – Ég önnel!

Kiment a szobából, leült a lépcsőre, kinyitotta a mappát. A szoknyája körülfogta. A kelmerétegek alatt érezte a kő hidegét. Agnes kíváncsi volt, hogy Mrs. Robbins a mosodából mit írt róla az ajánlólevelében. Sosem jöttek ki egymással, Agnesnek viszont dicsérő ajánlólevélre volt szüksége, hogy varrónői munkát kapjon. Az első kezébe akadó dokumentum azonban arról számolt be, hogyan került a Perdita Hallba. Hát végigolvasta.

Táblázat volt. *Név: Agnes (javasolt vezetéknév Resolute)*. Minden Perdita gyereket egy-egy híres hajóról neveztek el. A *HMS Resolute* a Királyi Haditengerészet kétárbócos vitorlás hadihajója volt, elpusztult még Agnes születése előtt.

Apja: ismeretlen.

Anyja: ismeretlen.

Ezeket Agnes átugrotta. A tények nem lepték meg, de még mindig fájdalmat okoztak neki, bár a fájdalom immár tompa és homályos volt.

Személyesen adták át? Nem. A nyitott előcsarnokban hagyták kora reggel.

További sorok, további részletek. A súlya és a hossza, a megkülönböztető jegyek hiányosak. A fejről azt írták, *jó formájú*, a füle pedig *elégé kicsi*. Agnes zavartan érintette meg a fülét. Eddig sosem gondolta, hogy túlságosan kicsi.

Tekintete a dokumentum legaljára szaladt és meglátta...

Emléktárgy: gomb egyszarvúval.

A felismerés apró rezzenése... Mint amikor a pille nekirepül az üvegnek. A legtöbb gyerek mellett kétségbeesett anyja hagyott valamilyen emléktárgyat: egy szalagot, egy hajfürtöt, akár egy utcán talált madzagdarabot. Agnes végig azt hitte, neki nincs emléktárgya, hiszen nem személyesen adták be, senkinek nem állt szándékában, hogy azonosítsák, vagy később elvigyék. De hagytak vele egy gombot. Egy egyszarvús gombot.

Egy pillanat alatt felvillan az emlék, fény fogja körül. Gyermekhangok és lódobogás. Ő nagyon kicsi, talán öt- vagy hatéves, és a faluban van a csoporttársaival meg egy nevelőnővel. Az utca túloldalán lát egy magas, szőke hölgyet, nagyon egyenes a tartása, és egy vörös képű fickóval veszekszik. A férfi igyekszik csendes és higgadt maradni, ám a nő fensőbbes hangon kioktatja.

– Ne is próbáljon parancsolni nekem! – kiáltja, és sietve a gyerekek felé indul az úton át.

Agnes beleféledkezett abba, hogy a veszekedést bámulja, így le is maradt, és amint a csoporttársai után igyekezett, megbotlott, elesett, két kis karja a levegőben, könyöke a pocsoltyába ért.

És egyszerre ott van a magas, szőke hölgy, aki felsegíti.

– Piszkos lett az egész ruhád – mondja kis mosollyal, lesöpör egy nyirkos falevelet. Agnest elbűvöli a hölgy világos bőre, ragyogó szeme. Úgy fest, mint aki megnyert valamit. Nyomorult ellenfele eloldalog a túloldalon.

Ekkor Miss Candlewick durván megragadja Agnes karját, köszönetet mond a szőke hölgynek, és visszatereli Agnest a csoporthoz.

– Gyere már! – mondja. – Haszontalan, akaratos kölyök!

– Ki volt az a gyönyörű néni? – kérdezi Agnes.

– Genevieve. Lord Breckby lánya – mondja Miss Candlewick a homlokát ráncolva. – Szerinted gyönyörű?

– Igen. Gyönyörű és tüzes.

– Micsoda ostobaság! – feleli Miss Candlewick, aztán higgadtan hozzáteszi: – Gondoltam, hogy ez a véleményed; kettőtöket egy fából faragtak.

* * *

– Üldögél a lépcsőn, mint valami komisz kölyök, Miss Resolute?

Agnes gyorsan összeszedte a papírokat, bekötötte a mappát, ügyelt arra, hogy ne remegjen a keze.

– Nem, asszonyom. Szétestek a papírok, össze kellett szednem őket.

Felnézett Mrs. Archer, a háztartási ismeretek tanárnőjének szemébe. Agnes nem nagyon boldogult a háztartási ismeretekkel, és Mrs. Archer véleménye szerint ez erkölcsi hiba volt Agnes részéről.

Agnes és az erkölcsi hiba gyakorlatilag egyet jelentett a Perdita Hallban.

– Még néhány napig Perdita lány, Agnes – mondta éles, déli akcentusával Mrs. Archer. – Ügyeljen a viselkedésére!

Agnes nézte, amint a tanárnő elmegy. A legszívesebben nevetett volna. Ez volt az utolsó leckéztetés Mrs. Archertől. Agnes felállt, lesimította a szoknyáját, majd a hálóterem felé indult. Kislányként, amikor *egy fából faragtak kettőtöket*–Miss Candlewick a haszontalan Agnest a vad Genevieve-hez hasonlította, felületes megjegyzésnek vélte. De most egészen másra gyanakodott.

* * *

Anyátlan. Van ennél szomorúbb kifejezés? Agnes sokszor elgondolkodott ezen a kérdésen az elmúlt tizenkilenc évében, miközben a keskeny ágyán üldögélt, a zsúfolt hálóteremben.

A délutáni napfény átküzdötte magát az ablakhoz tapadó, magas bükkfák koronáján. Agnes nem nyitotta ki újra a map-

pát. Nem akarta, hogy mások lássák, kérdéseket tegyenek fel. Amikor készen lesz rá, a maga idejében, néhány részletet megoszt majd Gracie Badgerrel, gyermekkorra legjobb barátnőjével. De egyelőre, miközben a lányok csacsogtak, ruhákat hajtogat- tak, és felolvastak a többieknek, ismét csak arra gondolt, hogy anyátlan, sehová és senkihez nem tartozik. Hogy csupán egy gomb, amelyen egyszarvú van. Ez talán azt jelentheti, hogy van származása.

Egy lelenc sok mindent kibír. A szenvedés elviselése a Perdita Hall nagy ajándéka. A gyerekeket arra tanították kezdettől fogva, hogy bár senkinek nem kellene, nem értéktelenek a társadalom számára. Amikor Agnes rosszkodott – ami gyakran megesett –, feltételezték, hogy azért teszi, mert elhagyatottnak érzi magát a világban. *Nézz a szomszédos ágyra, és értsd meg, nem egyedül érzel így*, mondta neki újra meg újra Mrs. Watford, miután megmászta a bükkfát, és átesett a kerítés külső oldalára, hogy gombásson az erdőben. Miután felfedezték, hogy rémes képeket rajzolt a füzetébe, ahelyett, hogy a szavak helyesírását gyakorolta volna. Miután kiabálva vitatkozott azzal a málészájú Charlotte Pelicannel, aki azt állította, hogy a nő mindig csak második lehet a férfi után, mivel Isten másodiknak teremtette Évát.

Agnesnek azonban el kellett ismernie, hogy a nevelői kar többnyire kedves, és aki nem, az is csupán azért, hogy megerősítse a túlzottan bizonytalanokat vagy szerénységre nevelje a túlságosan fennhéjázókat. A Perdita Hall úgy tartotta magáról, hogy éppen megfelelő hely egy lelenc felnövekedéséhez, és talán ez igaz is volt. Ám az erősen ellenőrzött környezet minden tekintetben nyomasztotta Agnest. Tizenkilenc éven át hatkor kelni, hat tízkor imádkozni, hat tizenötkor pisilni, hat negyvenötkor sorakozni tanórára vagy munkára; kúrtszóra reggelizni, ebédelni, vacsorázni indulni... tizenkilenc éven át a Perdita napirend szigorúan megszabott szabályai szerint élni...

És persze bármilyen szívélyes is az intézmény, mindenki anyára vágyott. A legtöbb gyerek melegszívű, kedves, szerető

anyát képzelt magának. Agnes azonban az anyákat tükröknek képzelte el, akik megmutatják a lányaiknak, mivé válhatnak a napirenden és a kapun túl.

Talán az anyáknak lovaglókabátja van, egyszarvús gombokkal, amilyeneket Agnes azon a bizonyos kabáton látott...

De nem, nem vonhatja le ezt a következtetést. Még nem. A saját szemével kell látnia az emléktárgyat, hogy megbizonyosodhasson minderről. Az összes emléktárgy Forest kapitány irodájában van. Néhányat üveges vitrinben tart, és mutogatja őket a látogatóknak. Agnes is vethetett rájuk egy pillantást a tizedik születésnapján, amikor tortát kapott. Azóta sokszor gondolt arra, hogy milyen fura gyűjtemény, és még mutogatják is: zsinórcsomók, melltűk, szutykos csipkedarabok. A gyűjteményben csupán az a közös, hogy a tárgyak egytől egyig szájalmasak.

De harminc év után, majdnem *hét száz gyerekekkel később* sok más emléktárgy került be az elhagyott nebulókkal együtt. Forest kapitány takarítónője – aki egykor maga is Perdita lány volt – elmondta, hogy miután leírták őket a papírokon, fiókokba kerültek. Ez azt jelentette, hogy Agnesnek be kell jutnia Forest kapitány irodájába, amikor sem ő, sem más nincs ott.

* * *

Agnes gyakorlott hazudozó volt, amikor kellett, bár egy kissé visszariadt a hazugságtól, ha arról volt szó, hogy elmulassza a templomot. De ebben a pillanatban semmit nem érzett fontosabbnak, mint *tudni*. Istenhez imádkozott, akár csak Maggie nővér, akit a mellette alvó Alexandra Orion hívott oda. Ott ült az ágya szélén, és meleg tenyerét Agnes homlokára tette. A hálóterem hideg és csöndes volt, amint a lányok kikeltek az ágyból a kora reggeli fényben. Harangzúgás távolról, Hatby falujából. A Perdita kápolnájának csak egy régi hajóharangja volt az előcsarnokban.

– Nincs láza – állapította meg Maggie nővér erős skót akcentusával.

– A gyomrom fáj.

– Mennyire?

Agnes megborzongott.

– Rettenetesen.

Agnes tudta, hogy Maggie nővér nem kockáztat. Hat évvel korábban hastífusz ütötte fel a fejét a Perdita Hallban, négy gyermek meghalt. Forest kapitány vigasztalhatatlan volt.

– Kiütések?

Agnes a fejét rázta, de a nővér felhajtotta a hálóingét, hogy megnézze a lábát és a törzsét. Bedugta a kezét Agnes melegítőnadrágjának derékpántja alá, Agnes szerint kicsit keményen.

– A gyengélkedőbe kell mennie, amíg ide nem ér az orvos – mondta Maggie nővér. – Időbe telik, amíg találunk egyet vasárnap reggel.

– Szívesen várok.

Maggie nővér összehúzta a szemét. Nem egykönnyen lehetett becsapni, és Agnest megelőzte a hírneve, ezért még bányadabbnak mutatta magát összetúrt ágyában.

– Jól van – mondta Maggie nővér. – Keljen fel! Átveszem.

Agnes lesimította elsárgult hálóingét – a mástól megörökölt darabnak már minden szalagja kirojtosodott – és óvakodva kimászott az ágyból. A papucs a az ágy alatt volt, belebújt, kopott köntöséért nyúlt. Maggie nővér, aki nagydarab, majdnem száznyolcvankét centiméteres nő volt, komor képpel várt, aztán megfogta Agnes könyökét, majd végigterelte a hálótermi ágyak között, le a lépcsőn, ki a négyszögű belső udvarra. Agnesnek látszott a lehelete a kora reggeli hidegben. Hallotta, ahogy a kisebb fiúk játszanak a fal túloldalán – amely elválasztotta őket a lányoktól –, mielőtt megkondult a kápolna harangja. Madárdal töltötte be a tiszta, reggeli tájat, ám a nap még nem emelkedett a kőházak fölé. Agnes sarka nedves lett a harmattól. Bár beköszöntött a tél, ő nem kapott új papucsot, mivel hamarosan távozik a Perdita Hallból. Maggie nővér előtte masírozott, de Agnes tudta, az a jó, ha nem próbál lépést tartani vele. Ha

képes lenne lépést tartani, volna annyira jól, hogy templomba menjen: Maggie nővér tempója próbatétel volt, az biztos.

A gyengélkedő a Perdita Hall főépületének hátsó részében helyezkedett el, ugyanabban az épületben, ahol Forest kapitány irodája. Maggie nővér megvárta Agnest a nagy, kétszárnyú kapunál, azután bezárta mögötte a kaput. Elindult a lépcső mögött, le a félhomályos pincszintre, majd végig a meszelt folyosón a betegszobába, amelynek sötét és alacsony volt a mennyezete. Élesztős, hideg szag fogadta őket.

Még egy gyermek volt ott, egy váladékosan köhögő, tizenkét év körüli fiú.

Maggie nővér rámutatott egy ágyra a szoba másik végében. Figyelmeztette Agnest, hogy maradjon nyugton, és közölte, hogy a vasárnap reggeli szertartás után nyomban orvosért küldenek.

– Megyek a kápolnába – mondta, odalépett a fiúhoz, és jó alaposan betúrte a takaróját. – Egy órán belül visszajövök.

Agnes bólintott, aztán némán feküdt és fülelt. Eltelt tíz perc. Húsz. A fiú egyre csak köhögött, de amikor éppen levegőt vett, Agnes halkán hallotta a kápolna harangját. Az istentisztelet elkezdődött.

A beteg fiún meg Agnesen kívül mindenki ott volt.

Agnes ledobta szűrős takaróját.

A fiú vöröslő szemmel bámult rá.

– Mit csinálsz?

– Hallgass! Ha elmondod, baj lesz.

A fiúra újabb köhögőroham tört rá, Agnes büntudatot érzett. Csak kisfiú, ráadásul beteg. Agnes egyrészt azt remélte, hogy Maggie nővér minél előbb visszajön, hogy ellássa a kis beteget, másrészt meg azt, hogy Maggie nővér minél később jön vissza, és lesz ideje megtalálni, amit keres. Hogy vasárnap reggel ilyesmi jár a fejében, csak növelte a büntudatát.

– Sajnálom, istenem – mormolta, és kisietett a gyengélkedőből.

A lépcső tetején megállt fülelni. A hatalmas álló óra ketyegését hallotta az előcsarnokban, semmi mást. Agnes előbújt, megkerülte a lépcső alját, és felment az irodákhoz. Egyszerre csak egyet lépett, egész teste megfeszült a félelemtől, hogy rajtakapják. Amikor a félhomályos folyosóra ért, már mert lélegezni. Ott sok helyre el lehetett volna bújni, ha valaki korábban jött volna vissza a kápolnából.

Agnes egy héten belül másodszor közeledett a kapitány irodájához. Ezúttal kalapált a szíve. Ha rajtakapják ott, ahol nem kellene lennie, ráadásul köntösben és papucsban, elvehetik az ajánlóleveleit vagy az útiköltségre való pénzt. Kinyitotta az ajtót, besurrant, halkán becsukta maga mögött az ajtót. Bent volt. Meleg izgalom töltötte el. A szobának mész és Makassar-olaj szaga volt, a kapitány az utóbbival kente a haját. Agnes a ragyogóra fényesített fiókos szekrényekre nézett. Kihúzta az íróasztalhoz legközelebb elhelyezkedő felső fiókot, de abban csak papírok voltak. Aztán az ablak alatti fiókokkal próbálkozott. A legfelső úgy nyikorgott, hogy Agnes biztos volt abban: meghallották. Felegyenesedett, hevesen vert a szíve. Milyen kifogást találhat, ha azon kapják, hogy más holmija között kutakodik? Olyan helyen, ahol nem volna szabad lennie. Hiszen betegnek hazudta magát, hogy ne kelljen templomba mennie. Hogyan magyarázná meg azt a furcsa, őrült ötletet, amely erre készítette? Elvégre, ha megtalálná az egyszarvús gombot, talán látná, hogy egészen másmilyen, mint amilyen az emlékezetében...

Eltelt egy perc, nem jött senki. Ismét a fiók tartalmával kezdett foglalkozni. Falapokkal volt kis négyzetekre osztva, és minden négyzetben egy-egy emléktárgy helyezkedett el. Nagyon sok négyzetet látott. Hogyan találhatná meg az egyszarvús gombot? Ujjjaival végigtapogatta a tárgyakat, és rájött, hogy minden négyzet hátulján van egy kártya, és minden kártyára egy-egy évszámot írtak: 1874, 1873, 1872... Tekintete végigfutott a kártyákon, és rájött, hogy a második fiókot kell kinyitnia.

1859, 1858... és ott volt, 1855. Az az év, amikor ő ideérkezett. Vagy egy tucatnyi emléktárgy volt a négyzetben. Szinte rögtön meglátta.

Reszkető kézzel vette ki az egyszarvús gombot.

Pontosan olyan volt, mint amilyenre emlékezett.

* * *

Agnes tízéves volt. A mosodában töltött első hetének harmadik napját töltötte. Mrs. Watford azt mondta, hogy napi tíz óra a gőzös mosodában végleg kigyógyítja majd Agnest a gonoszságából, de Mrs. Robbins egy nap alatt felfigyelt arra, hogy milyen minőségi munkát végez varrónőként, így át is tette őt a varrodába. Igen, megtanult súrolni, öblögetni, mángorolni, kirázni a mosott ruhát és teregetni, de a munkája nagyobb része kellemes volt.

Akkor érkezett a kosár. Egy magas, hajlott hátú férfi hozta, aki azt állította, a Breckby-major szolgálja, a hatalmas birtoké a Hatby fölötti dombon, amelynek Lord Caspian Breckby volt a tulajdonosa.

– Használt ruhaneműt hoztam őlordsága lányától – mondta, és a hosszú padkára tette a kosarat, ahol általában a hajtogatás zajlott. – Miss Genevieve azt mondja, mindez szolgáljon jótékony célt. Talán az itteni lányok hasznukat veszik.

Agnes azt az utasítást kapta, hogy erősítsen meg minden gombot és kapsot, foltozza be a lyukakat, fordítson gondot azokra a varrásokra is, amelyek lazák. Emlékezett Genevieve-re, a találkozásukra, és izgalomba jött, hogy a ruháin dolgozhat, még akkor is, ha már kidobta őket. Az első darab egy lovaglókabátka volt. Agnes sosem ült lovon, de neki ezek az állatok a szabadságot jelképezték. Gracie-vel történeteket találtak ki, amikor egy ágyban aludtak, és ezek a történetek arról szóltak, hogy vadlovak csapata tör be a Perdita Hall kapuján, és csak ők ketten tudják megszelídíteni őket. A mese mindig azzal végződött, hogy elmenekülnek, szőren ülnek meg a lovat, úgy kelnek át a mocsáron, egyik az éjszakával meg a

hold előtt úszó felhőkkel. Ám a lovaglókabáton még a lovaknál is elbűvölőbb valamit látott: kerek bíborvörös gombok, rajtuk a hátsó lábain ágaskodó, arany egyszarvú. Olyan ló, amelynek szűrőeszköze van. Miközben megerősítette a gombokat, Agnest elragadta a vad képzelet: csupán hálóinget és ezt a karcsú derekú kabátkát viselve véres utat vág magának ki a Perdita Hallból mindörökre.

Egy egyszarvús gomb hiányzott a mandzsettáról. Mrs. Robbins utasította Agnest, hogy varrjon a helyére egy oda nem illő gombot. Aztán Agnes soha többé nem látta a kabátkát. Egyetlen ruhadarabot sem kaptak a Perdita lányok: abból csak irigység és veszekedés lett volna. Mrs. Robbins eladta őket, a pénzt pedig Forest kapitány kapta, ahogy minden pénzt, amit a gyerekek kerestek, hogy fizessék az eltartásukat. De Agnes sosem felejtette el a gombokat, amelyek tökéletesen olyanok voltak, mint ez, amelyet a kezében tartott, amely feltárhatja a származását és annak titkát. Milyen más következtetést vonhatott volna le? Ő minden bizonnyal a nemes és gyönyörű, ám híresen fékeveszett Genevieve Breckby törvénytelen lánya.

* * *

– Szerinted ez helyes?

Agnes Gracie-re nézett. Hétfőn kora este volt, és engedélyt kaptak egy kapun kívüli sétára, így bemehettek Hatbybe, megtudakolni, pontosan milyen időpontokban megy postakocsi két nappal később, amikor Agnes elutazik. Nem mintha Agnes addigi élete során nem jegyezte volna meg a postakocsik *menetrendjét*. Az igazi céljuk az volt, hogy a platánerdőn és a temetőkerten át felsétáljanak a Breckby-majorhoz.

– Majdnem biztos vagyok benne – mondta Agnes, miközben átsegítette barátnőjét egy pocsolyán. Gracie az egyik szemére vak volt, és mindig belebotlott mindenbe. Az erdő sötét és hűvös, az ágról ágra ugráló madarak és az aljnövényzetben futkározó kisállatok neszezésén kívül csendes is. – Miss Candlewick több, mint két éve halott, tehát őt nem kérdezhe-

tem meg. A forrásnál kell tudakozódnom. Te nem ugyanezt tennéd, Gracie?

– Nem tudom – mondta határozatlanul Gracie, majd visszadugott egy kósza, vörös fürtöt a sapkája alá.

Gracie mindent határozatlanul mondott és tett. Annyira jószívű és jó szándékú volt, hogy mindent mindenki szemszögéből látott, akkor is, ha egy-egy nézőpont szörnyűnek bizonyult. Ezért nemigen volt meggyőződve önnön gondolatairól és érzéseiről, nem tudta, kit szeressen, kit utáljon.

Agnes megragadta a kezét.

– Mi mást tehetnék, mint hogy a szemébe nézek, és megmondom, hogy a gyereke vagyok?

Gracie a barátnőjére nézett a jó szemével, a másikkal kicancsított balra.

– Nem fogja elismerni, hogy a gyereke vagy. Megszabadult tőled, emlékszel?

Agnes visszafojtotta azt, amit ekkor érzett, a szinte múlhatatlan fájdalomtól. Mentek tovább.

– Otthagytam velem a gombot, aztán elküldte a lovaglókabátot a Perditának. Biztosan tudatni akarta velem, hogy ki vagyok. Talán soha nem is akart lemondani rólam. Talán nem volt más választása.

– Egyszer láttam őt a faluban – mondta Gracie. – Olyan nőnek látszott, aki maga dönt.

Gracie-nek igaza volt.

– Egyszer én is láttam őt – mondta Agnes, és több vágyakozás csengett a hangjában, mint szerette volna.

– Szép volt. Úgy értem... döbbenetes.

Gracie-nek igaza volt: Genevieve Breckbynek olyan imponáló viselkedése, olyan csodás alakja volt, hogy szinte életre kelt római szoborra emlékeztetett. Bár csak akkor egyszer beszélt vele, Agnes gyermekkorában még kétszer látta őt a faluban. Genevieve nagy hatással volt Agnesre, többek között azért, mert a pletykák szerint nyakas volt, éles nyelvű, és soha nem hagyta, hogy az apja vagy a férje irányítsa. Ezek a történe-

tek tüzelték fel Agnes képzeletét. Nem ölelő, puszkilkodó anyára vágyott: ezek hiányával már régen megbékélt. Senki nem nőtt fel úgy a Perdita Hallban, hogy a szíve ne lett volna egy picit sebzett, és a szeretet nem olyasmi volt, amit Agnes elvárt vagy értett volna. Nem is az izgatta, hogy netán nemesi vérből való, és a sorsán változtathatna, így nem kellene szegénységben élnie, kemény munkát végeznie, sokkal inkább a szabadság vágya hajtotta, amely mint valami dübörgő gép, vitte tovább és tovább. Ezt vélte örökölt vonásnak. Hogy élhet a világon még egy nő, aki ismeri az ő szívét, akinek a szenvedélye az övéhez hasonlatos.

Hogy nem is ennyire magányos.

Valójában Agnes azt sem tudta, hogy Genevieve ott lakik-e még a Breckby-majornban. Hallott szóbeszédet valamiféle botrányos válásról, bár nem látta Genevieve-t évek óta. De nem hagyhatta el Hatbyt anélkül, hogy legalább meg ne próbálja kideríteni az igazságot. Elengedte Gracie kezét, hogy kinyissa a templomkaput, átvágtak a templomkerten, a lelógó faágak alatt.

A kert másik végében Gracie megállt.

– Innen egyedül kell menned! – mondta, és leült egy ágyás szélére, szürke szoknyája szétterült körülötte.

Agnes lekuporodott elé, megfogta a kezét.

– Köszönöm, drága barátnőm! Nem hagylak itt sokáig.

– Addig maradsz, amíg kell – mondta Gracie. – Jó lesz itt üldögélni a szellőben, a fák alatt. – Elmosolyodott. – Képzeld el, Agnes, ha két év múlva, amikor nekem is el kell mennem, ugyanazt találok a papíron. *Gomb egyszarvúval*. Testvérek lehetnénk.

Agnes nem magyarázta el, hogy nem lehetnek testvérek, hiszen túlságosan is különböző anyagból gyúrták őket, semhogy bármiféle biológiai kapcsolat lehessen közöttük; ám Gracie más értelemben mégiscsak a testvére volt. Szerette és meghallgatta Agnest akkor is, amikor mások kigúnyolták vagy kijávitották; Agnes pedig ajnározta és oltalmazta Gracie-t.

Agnes felállt, lesimította a szoknyáját, és határozott léptekkel elindult a templomkertből a Breckby-majorba.

Az impozáns kapu zárva volt, Agnes pedig remélte, hogy nem kell bemásznia. Nem lenne ideális így találkoznia rég nem látott családjával. De megemelte a kallantyút, és nem volt zárva. Megnyomta a kaput, az pedig hangosan nyikorgott. Egy pillanat múlva két hatalmas, csillogó szőrű kutya rohant felé. Agnes mozdulatlanul állt, készen arra, hogy visszahúzódjon a kapu mögé, ám a kutyák farkukat csóválva, nyelvüket lógatva mentek oda hozzá. Megsimogatta a fejüket. Az egyik a hátára feküdt, Agnes megvakargatta a hasát.

Miközben a kutyákat simogatta, felemelte a fejét, és körülnézett. A Breckby-major előtt széles kocsíút haladt el az istállók felé. A kör alakú kert tele volt színpompás virágokkal és gondosan ápolt fákkal. Agnes átvágott a kerten a kutyák kíséretében. Kis kereszteteket látott a tó partján, egy karcsú fűzfa alatt. Elpusztult házi kedvencek sírjai voltak: Persimmon, Xerxes, Fluff, Callico. A kocsíút murvája csikorgott a lába alatt, aztán felment a négy széles kőlépcsőn az oszlopos nyitott csarnokba, végül megcsendítette az ajtón lévő rézharangot. A jól nevelt kutyák nem mentek fel a lépcsőn.

Agnes várt. Felhő húzott el a délutáni nap előtt.

Aztán nyílt az ajtó, és megjelent egy idős, mosolygós komornyik.

– Segíthetek, kisasszony?

– Beszélni szeretnék Genevieve-vel. – Rájött, hogy az illendőbb *Miss Breckbyt* kellett volna használnia.

A komornyik arcáról nyomban leolvadt a mosoly.

– A nevem Agnes Resolute. A Perdita Hallból. És fontos lenne beszélnem Genevieve-vel.

A komornyik előrelépett, hogy behúzhassa maga mögött az ajtót. Agnes azonban egy pillanatra így is látta a hatalmas előcsarnokot, ahol egy szolga éppen impozáns arcképeket portalanított.

– Az ifjabb *Miss Breckby* már nem lakik itt, *Miss*.

Agnes elszontyolodott. Tudta, hogy ez is lehetséges, ám most, hogy bizonyossá vált, nagyon csalódott lett.

– Akkor hát hol lakik? Mert meg kell találnom.

– Nem valószínű, hogy megmondom egy lelecnak, hol van vagy hol nincs a Breckby família. Semmi köze hozzá. Jó napot!

Vissza akart lépni a házba, ám ekkor Agnes megragadta a karját.

– Kérem – mondta. – Meg kell találnom.

– Jó napot, Miss. Ha nem távozik nyomban, jelentést teszek Forest kapitánynak erről a... zaklatásról. – Lerázta Agnes kezét. A lány hátrébb lépett, hagyta a komornyikot bemenni.

A pokolba!

Agnes megfordult, lement a lépcsőn, át a kerten, ki a kapun. Erős érzések járták át a testét, remegett tőlük a keze. De nem sírt. A könny csak a gyöngéknak való. Egész élete csupa csalódás volt; ez sem töri meg őt.

Gracie talpra ugrott, amint Agnes belépett a templomkertbe.

– Látom rajtad, hogy nem ment jól – mondta Gracie.

– Úgy van, virágom. Nem ment jól.

– Ne aggódj! Amíg itt üldögéltem, gondolkoztam. Emlékszel Cole Briarre?

Agnes értetlenül bámult Gracie-re. Miért beszél Cole Briarról? Amikor Cole elment a Perdita Hallból, az volt Agnes életének az egyik legszebb napja. Isten tudja, hányszor csípte el Agnest a templom mögötti kertben, és próbálta megcsókolni, vagy fogdosni. Ahányszor erről panaszkodott Mrs. Watfordnak, az azt mondta, hogy ha a hálóteremben lett volna, nem pedig a kertben, most nem kellene aggódnia.

– Igen, emlékszem a rossz modorára. Mi van vele?

– A Breckby családnál dolgozott. Talán tud valamit.

– Előbb csókolnék meg egy angolnát, mint hogy tőle kérjek tanácsot. – De miközben ezt mondta, Agnes meggondolta magát. Cole soha nem hagyta el Hatbyt. A helyi csizmadiánál dolgozott, és ha tud valamit, könnyű lesz rávenni, hogy árulja azt el Agnesnek.

– Agnes? – kérdezte pár perc után Gracie.
– Ám legyen. – Agnes belekarolt Gracie-be. – Gyere velem!
Egyedül nem csinálom.

* * *

Hatby főutcája szürke kőházak komor, egyenes sora volt. A posta előtt álló lovas kocsin és egy, a kalapos kirakatát néző idős házaspáron kívül csak Agnes és Gracie lézengett az utcán. Egyre hosszabbra nyúltak előttük a délutáni árnyékok, amint Tucker csizmadiaműhelye felé tartottak. A műhely keskeny volt, beszorítva egy gyertyaöntő és egy üres üzlethelyiség – egykor teázó – közé. Agnes benyitott, Gracie szorosán mögötte ment. A pult mögött, a sarokban Cole Briar ült. A falakon mindenütt szerszámok és bőrdarabok. Éppen egy csizma fölé hajolt, egy kézi szerszámmal pödörte a bőrt.

– Cole! – szólt oda Agnes.

A fiú felnézett. Hosszú orra, zsiros bőre és sima, sötét haja volt, amely kétfelé hullva keretezte az arcát. Amikor meglátta Agnest, lassan elmosolyodott.

– A mindenit, hogy itten vagy. Agnes Resolute.

– És Gracie Badger – mondta Gracie.

Cole nem vett tudomást Gracie-ről, letette a csizmát, feléjük indult.

– MÉR vagy itten a faluba', mér keresed Cole Briart, he? Ma vóna a szerencsés napom?

Agnes leküzdötte a bosszúságát, bűbájosan elmosolyodott.

– Igen, Cole. Meglehet.

– Mongyad. – Cole vagy tizenöt centivel volt magasabb Agnesnél, és közlőrl érezni lehetett a dohos szagát.

– Dolgoztál a Breckby családnál, igaz?

– Aha. A Perditában töltött utósó három évembe náluk szógátam. Akkora belül az a ház, hogy el lehet tévenni benne.

– Említették-e néha Genevieve-et? Hogy hová ment?

Cole egy pillanatig éles és csillogó szemmel nézte a lányt. Agnes tudta, hogy éppen most fundálja ki, mit is feleljen.

– MÉR akarod tunni?

– Nem tudnál egyszerűen válaszolni a kérdésekre?

– Nem. Tunni akarom, mit kapok érte.

Gracie közelebb húzódott Agneshez.

– Tényleg tudsz valamit, vagy csak úgy teszel, mintha? – kérdezte dacosan Agnes. – Mert figyelmeztetek, Cole Briar, ágyékon rúglak, ha nem az igazat mondod.

Cole az egyik lábáról a másikra állt, de még mindig hallgatózott. Aztán megszólalt.

– Tudok valamit. Én vittem el nekik a postájukat.

Agnes megkönnyebbült.

– Te?

– Aha. Szóval megin' megkérdem: mit kapok érte?

– Kaphatsz egy csókot.

A fiú máris Agnes fölé hajolt, ő azonban hátrált, kis híján fellökte Gracie-t.

– Nem most. Amikor mondasz valamit.

– Jó van, legyen így. Egy kicsi csók, hogy beszéljék, egy hosszú csók, amikő megmontam a címét. – Az utolsó szót felhúzott szemöldökkel hangsúlyozta.

Genevieve címét? Az megéri, hogy megcsókoljon egy angolnát. Agnes felfelé fordította az arcát, Cole fölé hajolt, és keményen megcsókolta a lány ajkát. Agnes két másodpercet engedélyezett neki, aztán elhúzódott.

– Jól van. Szóval mit tudsz?

– Genevieve Londonba ment a nővéréhez, Mariannához. Esztet monta a házvezetőnő. Csütörtökönként vettem át a postán Marianna leveleit. Belgrave Place, London. És mostan a hosszú csók. Utána megmondom a házszámot.

Agnes Gracie-re pillantott, akin egyszerre látszott, hogy meghökken és izgalomba jön.

– Rajta! – mondta Gracie. – Megigérted.

Agnes előrébb lépett, engedte, hogy Cole megfogja a derekát. A fiú lehajolt, és erőteljesen megcsókolta, nyelvvel a két ajka közé hatolt, szinte felfalta a lányt. Agnes behunyta a szemét és másra gondolt. London. Az anyja. Az egyszarvús gomb.

Cole keze lecsúszott a derekáról a csípőjére, elindult a feneke felé, ekkor Agnes hirtelen hátraugrott.

– Elég volt. *Arra* nem adtam engedélyt.

Cole nevetett.

– Azér nem okóhacc, hogy megpróbátam, Agnes Resolute. Nálam mindég te vótál a listavezető. – Gracie-re kacsintott, Gracie pedig jámboran a fiúra mosolygott.

– Helyes. A házszám?

Cole megadta a pontos címet, és még egy csókot kért, amit Agnes dühösen megtagadott. Végül kiszabadult a műhely bűzéből, és odakint volt a hűvös utcán.

– London – pihegte Gracie. – Kár, hogy olyan messze van. Agnes megállt, Gracie-hez fordult.

– A távolság nem számít. Oda kell mennem – mondta.

Gracie elcsodálkozott.

– Csacsiság, Agnes. Nem telik rá. Nem tudod... nem bírod...

– Felhasználom az első havi lakbér egy részét – lesett hátra Agnes, hogy Cole nem követi-e. – Gracie, nagyon valószínű, hogy Genevieve Breckby az anyám.

– Nem bírlak megállítani? – kérdezte Gracie.

– Tudod, hogy nem – felelte Agnes.

– Aha – mosolyodott el Gracie. – Soha, senki nem volt ilyen mire képes, ha egyszer a fejedbe vettél valamit.

* * *

Zajos délután volt, amikor Agnes végre a postakocsi-állomásra ért a Hatby posta elé, készen arra, hogy új életet kezdjen. Gracie ott állt, szorította a kezét, Agnes bőröndjét feltették a kocsira. Szánalmasan kicsinek látszott a többi utas jókora, cifra bőröndjei mellett. Egy Agnesnél nem sokkal idősebb nő dévajkodva parancsolgatott a szolgáltnak. Szilvakék selyemruhát viselt, hatalmas masnival a turnűrjén. Agnes a saját ruhájára pillantott. Minden Perdita lánynak magának kellett elkészítenie a

távozásnál viselt ruháját az azt megelőző hónapokban. Aznap reggel Agnes végre felvette a ruhát – a szabályzat szerinti szürke gyapjúszövetből készült, ám csinosabbá tette a csipkegallér és a mandzsetta, amelyet Gracie készített –, aztán bekapcsolta az összes kapcsot, begombolta az összes gombot, és helyére igazította a helyes kis turnűrt. Azt hitte, igazán csinos, de e mellett a nő mellett egyáltalán nem volt az. Legfeljebb nettnek lehetett mondani.

Agnes figyelte, ahogy a kocsis egyenként beszél az utasokkal, mielőtt azok felszállnak. Ő volt az utolsó. A férfi nyújtotta a kezét a papírért, amely igazolta, hogy kifizették a viteldíjat.

– Yorkba? – kérdezte nyersen.

– A vasútállomásra. Londonba megyek.

A kocsis felhúzta bozontos szemöldökét.

– Londonba, he? Tőlem itt sokkal olcsóbban megveheti a vasúti jegyet. Hosszú az út Londonig. Tizenöt shillinget kérnek, ha az állomáson veszi.

Tizenöt shilling! Agnes húszat kapott, ami elegendő lett volna az utazásra Yorkig és egyhavi szállásra.

– Mennyi lenne, ha itt venném meg magától?

– Tizenkettőért adnám. És beszámítanám a postakocsi díját kettőért és hatért; az félár.

Agnes fejben számolt, közben igyekezett lehiggadni. Azt hallotta, hogy a vasút olcsóbb, mint a postakocsi, csak hogy York és London között mintegy kétszáz mérföldnyi a távolság. Ostoba volt, ha azt hitte, meg tudja fizetni.

Gracie-re pillantott, aki szomorúan rázta a fejét, a rossz szem balra csúszott.

– Nem marad elég pénzed, hogy visszautazz, ha rosszul sülnek el a dolgok. London még várhat.

Várni? Agnes egész életében várt valamire. Talán erre.

– Rendben van – mondta a kocsisnak. Miután megtalálta az anyját, nem lesz szüksége pénzre.

– Agnes...

– Minden rendben lesz, Gracie. Majd meglátod. – Szétnyitotta csuklóján a lógó ridikült, elővette a pénzt, a kocsis durva markába számolta a pontos összeget. A vonatjegyet betette a ridikülbe, összehúzta a száját. Az esetlenül és súlytalanul ringott a levegőben, hiszen nem volt benne csupán néhány pénzérme meg egy összehajtott papír, amely igazolta a személyét, és elmagyarázta, miért nincs születési bizonyítványa.

– Ugorjon fel! – mondta a kocsis, majd elfoglalta a helyét a bakon.

Gracie Agnes kezébe nyomott valamit.

– Nesze! – mondta.

– Mi ez? – Puha és kicsi volt, régi újságpapírba csomagolták.

– Ajándék. És... talán nagyobb szükséged lesz rá most, mint valaha. Nyugodtan add el, ha kell!

– Nem kellett volna ajándékot hoznod. – Agnes megölelte Gracie-t. – Szeretlek, drága barátnőm.

– Írj! – mondta Gracie. – Mihelyt megérkezel.

– Úgy lesz.

Aztán Agnes beszállt a kocsiba, oda, ahol a nők ültek. A férfiak a kinti üléseket foglalták el. Agnes a szilvakék ruhás fiatal nő és egy idősebb hölgy közé préselte be magát. Az idősebb szemlátomást rossz néven vette, hogy helyet kell adnia Agnesnek. Szándékosan kidugta a könyökét. Agnes megpróbálta elképzelni, mit tenne Genevieve, ha hozzá lennének ilyen gorombák. Kihúzta magát, nem préselte össze magát, sőt felszegte a fejét. Genevieve egyes arcvonásai elmosódtak Agnes emlékezetében, ám büszkén felszegett állára jól emlékezett.

Megindultak a lovak, a kocsi billegett végig az úton. Agnes kinézett az ablakon, látta az elsuhanó bükkfákat és tölgyfákat, egy pillanatra a Perdita Hall főkapuját a fakoronák és házak mögött. Hátradólt, lehunyta a szemét. A szíve a torkában lüktetett.

Eldöntetett.

Kinyitotta a szemét, lenézett a csomagra, kibontotta a madzagot, széthajította az újságpapírt. Az idős hölgy megvetően

húzta fel az orrát. Agnes elővette Gracie ajándékát. Csipke vállkendő volt.

Gracie volt a Perdita Hall legügyesebb csipkeverője. Amilyen ügyetlenül közlekedett, annyira élesen látott a jó fél szemével, és olyan magabiztos volt a keze. A műveit általában eladták. Hogyan sikerült ezt megtartania? Agnes elmosolyodott, amint Gracie-re gondolt, aki soha nem akart bajba keveredni, mégis eldugta ezt a darabot a csipkeverők főnöknője elől, félve rejtegette, becsomagolta, és kihozta a kapun. Már a gondolattól is összeszorult a szíve, hogy Gracie egyedül maradt a Perdita Hallban, ő pedig nincs ott, hogy oltalmazza és felolvasson neki.

Agnes megesküdütt magában, hogy a kendőt soha nem adja el. Bármilyen rosszul alakuljanak is a dolgok.

A vállára terítette, könyökével megbökve a mellette utazókat. A szilvakék ruhás nő rosszallóan felhördült, de Agnest nem izgatta. Fogadni mert volna, hogy a nőnek semmi olyan értékes holmija nincs, mint Gracie ajándéka, hiszen azt szeretettel készítették.

A kocsi pedig döcögött tovább, távolodott Agnes múltjától, vitte az új élet felé.

2. FEJEZET

Délután négykor szállt le Agnes a kocsmánál lévő postakocsi-állomáson, úgy negyvenméternyire a vasútállomástól. Várt, amíg a szolga levette a bőröndjét, és megmutatta, merre menjen.

A vasútállomás egy nagy, mészkőtégla-épület volt a Tanner Row-n. Agnes átvágott a zajos peronon, a vastető alatt. Sziszegő, fekete mozdony állt a peron mellett, szén- és olajszága volt, utána fából épült kocsik hosszú sora húzódott. Örvénylettek az emberek, csomagokat cipeltek, búcsúzkodtak; gyerekek kacagtak és fogócskáztak, felnőttek szóltak rájuk, vasúti dolgozók siettek el közöttük, a maguk dolgát végezve. Agnes körül mindent finom koromréteg borított. Egy hordár sietett el Agnes mellett, ő pedig megkérdezte:

– Elnézést, ez a londoni vonat?

A hordár a fejét rázta.

– Edinburgh. Kérdezze meg a pénztárnál!

– De van már jegyem.

A hordár eltűnt a tömegben, nem hallotta Agnest. Mutatta, hol a pénztár, így aztán Agnes beállt a sorba, amíg egy hófehér pofaszakállú, lapos, fekete sapkát viselő, idős úr meg nem kérdezte, tud-e segíteni. Agnes előhalászta a ridikülből a jegyét, és megmutatta.

– Mikor megy a következő vonat Londonba?

– Húsz perc múlva. De ez a jegy az egyórásra szól – adta vissza a jegyet.

– Egykor? Akkor lekéstem? – Agnes szíve elnehezedett.

Az öreg a fejét rázta.

– Éjjel egykor, Miss. Nyolc óra múlva szállunk fel.

Hát ezért volt olyan olcsó a jegy. Agnes gyomra görcsbe rándult a méregtől. Az úriember már az Agnes mögötti, sokkal jobban öltözött hölgygel foglalkozott, hát Agnes elment az útból, vissza a peronra a kis bőrdíjával, leült, és egy darabig nézelődött. A Minster harangjai zsolozsmára hívtak, majd elhaltak a szélben. A vonatokra felszálló, onnan leszálló emberáradat elbűvölte Agnest. Amikor egy-egy vonat kifutott a sziszegő gőzfelhőben, üres csöndet hagyott maga után. Ám néhány perc múlva ismét gyülekezni kezdtek az emberek; a nyüzsgés újraindult, megszólalt a kürt, újabb vonat gördült a peron mellé. És így tovább.

Egyik sem vitte el Agnest Londonba. A peron fölötti órára pillantott. Majdnem hét óra, neki pedig korog a gyomra. A szeme sarkából mozgást észlelt. A pénztáros közeledett, mindkét kezében egy-egy kis porceláncsészével. Agnes kíváncsian nézte. A férfi odanyújtotta neki az egyik csészét.

– Kávét? – kérdezte.

Agnes inkább marhasültet kért volna, de legalább valami kerül a gyomrába. Elvette a csészét, és azt mondta:

– Köszönöm.

– Szóval vár, amíg jön a vonat?

– Nincs hová mennem.

– Tíz perc múlva bezárom az irodát és hazamegyek. Az éjjeliőr nem jön éjfélig, szóval egyedül lesz a peronon.

Agnes megborzongott.

– Ügyeljen a csibészekre! – mondta a férfi.

– Ügyelni fogok. – Agnes a szájához emelte a csészét, ivott egy kortyot, aztán beütötte a könyökét az ülés támlájába és leöntötte a ruhája elejét a kávéval.

– A pokolba! – mondta, majd a szájára ütött. – Sajnálom, uram. Nem illene káromkodással viszonznom a nagylelkűségét.

A pénztáros nevetett, majd elvette Agnes csészéjét.

– Töltsek másikat?

– Köszönöm, ne. – A kávé erős volt, marta az üres gyomrát.
– Égve hagyom magának a lámpákat – mondta a férfi és távozott. Nem sokkal később Agnes kulcscsörgést, majd távolodó léptekeket hallott.

Ült, és várt. Elcsendesedett minden. Eltelt egy óra. Még egy. Agnesnek sajgott a teste. Lefeküdt a padra, a ridiküljét párnaként a feje alá tette. Perditabeli szokás szerint az ember az értékein alszik, hiszen körülötte állandóan lopkodnak. A kemény fa nyomta a csípőjét, képtelenség volt kényelmesen elhelyezkedni. Agnes várt. Hideg szél söpört végig a síneken, felkavarta a port.

Éppen kezdett elszenderedni, amikor lépéseket hallott. Hirtelen éber lett, felült. A peron végén egy úriember állt, sziluettjét kirajzolta a gázlámpa. Agnes egy pillanatig azt hitte, az éjjeliőr, de nem volt egyenruhában. A férfi járkálni kezdett a peronon: három méter, hat méter, de mindig visszafordult, mielőtt Agneshez ért volna. Látta, hogy a férfi egy kis rongytáskát visz, és feltételezte, hogy mindkettlen ugyanarra a vonatra várakoznak. Cilinder volt rajta, jól szabott, szürke kabát, barna bőrkesztyű. A következő körnél Agnes szemébe nézett, rámosolygott.

Agnes önkéntelenül visszamosolygott a férfira. A férfi nem ment közelebb hozzá, Agnes pedig megnyugodott. Vele van a peronon ez az úriember, így hát nem kell félnie a csibészekről, akikre a pénztáros figyelmeztette.

Agnes megint elálmosodott, az úr most a peron másik végére keveredett, szemlátomást nem akarta zavarni a lányt, aki ismét lefeküdt és lehunyta a szemét. Az idő elakadt. Agnes álmodott. Ismét a Perdita Hallban volt. Hallotta Gracie-t a fal túlsó oldaláról, és tudta, hogy át kell jutnia hozzá. Mászni kezdett, ám a fal egyre magasabbra nőtt, végül egészen lehetetlen, hintázó valamivé változott. Kapaszkodott az ujjáival, de hideg lett a keze, fújt a szél, aztán zuhanni kezdett...

Agnes kinyitotta a szemét. Ismét egyedül volt a peronon. Mennyi ideig aludhatott? Felült, nem tudta, mi történhetett a

jól öltözött úrral. Amint letette a padról a lábát, észlelte, hogy bőrröndjének jól ismert alakja nem simul a térdéhez. Felugrott, megnézte a pad alatt.

Eltűnt.

– Nem – mondta és felkapta a ridiküljét, hogy a peron túlsó végére szaladjon. Kereste a bőrröndjét, kereste az úriembert, bárkit. – Nem! – kiáltotta. A hangját elvitte a szél. Agnes visszament a padhoz, lehuppant.

Az úriember vitte el a bőrröndjét? De miért? Mi haszna két női ruhából és néhány egyszerű, pamut alsóneműből? Ha megpróbálná eladni őket, egy shillinget sem kapna az egészért. Neki meg ez volt minden vagyona. A ruhái, a papucs, a köntöse, nem is szólva az ajánlóleveleiről és a hímzéspmintáiról, amelyek nélkül nehéz lesz jó munkahelyet találnia. Csak egy kis pénze, egy kávéval leöntött ruhája és a vállkendője maradt, amelyet Gracie készített neki.

Úrrá lett rajta a kétség. Talán egyáltalán nem kellene felszállnia a vonatra. Talán a reggeli postakocsival vissza kellene térnie a Perdita Hallba, tanácsot kérni. Eddig szörnyen alakultak a dolgok. Miért képzei, hogy Londonban jobb lesz? Hallott történeteket a szegényházakról, nem szeretne volna ott végezni.

Majd korholni kezdte magát. A vállkendőjével eltakarhatja a kávéfoltot. Elegendő pénze van, hogy egy rövid ideig megéljen. Ügyesen varr, hamarosan munkát talál. De ami a legfontosabb, jegye van az éjjel egykor Londonba induló vonatra.

És London az a hely, ahol az anyja él.

* * *

Az éjjel egyórás vonat egyetlen előnye az volt, hogy a harmadosztályú vagonban kevés utas akadt, így Agnes lefekhetett a kemény faülésre, és lecsukhatta a szemét. Aludni azonban lehetetlen volt a zajos zakatolás, rázkódás, a fojtogató, sűrű szénfüst miatt. Amikor órákkal később – éppen amint haloványan felkelt a nap – a vonat befutott a King's Cross állomásra, Agnes

szeme majd leragadt a fáradtságtól meg a koromtól. Mindössze a rajta lévő ruhában, kezében a ridiküllel szállt le, és megindult a hosszú, boltíves peronon. Igyekezett nem túlzottan elveszettnek és bizonytalannak tűnni, bár soha nem látott még ekkora tömeget, soha nem hallott ekkora zajt, és fogalma sem volt, mit tesz majd.

– Bocsánat! Miss?

Agnes nem reagált, de a válla szelíd érintése felkeltette a figyelmét. Amikor megfordult, telt, ősz hajú nőt látott kék-szürke ruhában, hozzá illő kalapban. Kedves tekintete volt, ráncos arca fehérlett a púdertől. Agnesnek nem volt kedve beszélgetni.

– Mi az? – kérdezte kissé fenyegető hangon.

A nő arcáról lehervadt a mosoly.

– Megfeledezett a poggyászáról. Láttam, amint leszállt a vonatról. A holmiját bizonyára fent felejtette.

Agnest elfogta a bűntudat; udvariatlansággal viszonzta ennek a hölgynek a kedvességét.

– Nagyon sajnálom. Az utóbbi időben rám járt a rúd – mondta.

– Szegényke – sajnálkozott a nő.

Poggyászát kettejük közé tette, majd megfogta Agnes kezét. Ettől a kedves gesztustól az amúgy is fáradt és bizonytalan Agnes meghatódott. De nem sírt. Vissza sem tudott emlékezni, mikor sírt utoljára; talán gyermekkorában.

– Ellopták a bőröndöm – mondta Agnes. – Yorkban, mielőtt felszálltam a vonatra.

– Vannak barátai Londonban? Rokonai? Olyasvalaki, aki segíthet?

– Van hét shillingem, néhány pennym, meg a ruha, amit rajtam lát. Ez minden.

A nő csóválta a fejét, csettintett a nyelvével.

– Nem, nem kedvesem. London nem olyan lánynak való, akinek csak ennyije van.

– Meg tudná mondani, hová menjek? Meg kell élnem, legalább egy hétig.

– Az East Enden talál olcsó szobát. – A nő lehajolt, és kivett az útitáskájából egy, a hajtásainál szinte szakadt térképet. Kinyitotta, visszahajtotta. Agnes észrevette, hogy a nő ujjai tele vannak aranygyűrűkkel, zafírokkal, rubinokkal. – Mi itt vagyunk, és ez... – Tömzsi ujjával a térképre mutatott. – Ebbe az irányba kell mennie. Néhány mérföld. Tessék, ezt a térképet megtarthatja! Ideje, hogy újat vegyek.

– Köszönöm – mondta Agnes. Tudta, hogy azt kellett volna mondania, *Ön túlságosan nagylelkű, és nem fogadhatok el ajándékok idegentől*, de nagy szüksége volt a térképre, és nem szerette volna, ha a nő szaván fogja.

A nő átfogta Agnes vállát.

– Ne engedje, hogy más is ellopjanak! – mondta. – Amije megmaradt, igen becses, de csak egyszer.

Agnes lesütötte a szemét.

– Nem áll szándékomban hagyni, hogy ellopják a becsületem, asszonyom. De azért köszönöm az intést.

– London talán a legrosszabb hely, ha az ember szegény. Ha rosszabbra fordul a helyzet, el kell mennie. Menjen haza!

Agnes bólintott; nem árulta el, hogy nincs otthona. A nő fogta a táskáját és elsietett. Agnes megnézte a térképet, megtalálta a megfelelő irányt, elindult.

Agnes sok évet töltött a Perdita Hall kapuja mögött, csupán a Hatbyben tett látogatások alkalmával szerzett némi benyomást a külvilágról. Persze könyvekben olvasott Londonról, de semmi nem készítette fel arra a nagy hatású élményre, amelyet a londoni reggel látnivalói, hangjai és illatai gyakoroltak rá. Ahogy az emberek szakadatlan áradata elsuhan mellette, a férfiak, a nők úgy összemosódtak, hogy már megkülönböztetni sem tudta őket. Ahogy a fény nem egyenletesen áradt, hanem durván meg-megszakította az épülettömbök árnyéka. A boltok: uramatyám, mennyi üzlet! A hatalmas betűkkel felírt feliratok szinte kiáltottak felé. Itt egy öreg koldus. Ott egy éles hangú nőszemély, aki taligáról tarlórépát árul. Vándor énekesek verklivel és majmokkal: zenéjüket hol felkapta,

hol tovaűjta a szél. Kattogó kerekű kocsik zaja, amint egymás után gördülnek. Ahogy ment, minden folyamatosan változott, illegett-billegett körülötte. A főútvonalakon egyre nőtt a széntől szutykos boltok és hivatalok között leszegett fejjel céltudatosan vonuló tömeg. Szüntelenül kopogtak a lovak patái, csikorogtak a kocsik. Agnes lehúzódot egy mellékutcába, minden érzékszervével érezte, mennyivel nyugalmasabb ott. Megállt, néhányszor nagyot lélegzett.

– Meg tudod csinálni, Agnes – mondta halkán. – Csak nem ijedsz meg egy forgalmas utcától, mint egy gyermek?

Ismét belevetette magát a forgalomba. Legyalogolt egy mérőföldet. Kettőt. Az épületek kezdtek megváltozni körülötte: nem tűntek már olyan nagyoknak. A parkok sem voltak magántulajdonban. A kocsik sem látszottak túlságosan fényesnek. Egy tábláról megtudta, hogy a Bethnal Green Roadon jár. Úgy vélte, ez igazán különleges név. Azon tűnődött, vajon kellőképpen keletre ért-e már, hogy olcsóbb szobát kapjon. Agnes lefordult a főútvonalról, és az ösztöneit követve a keskenyebb utcácskák felé tartott, ahonnan gyerekhangokat hallott.

Megállt az egyik sarkon, végignézett az utcán. Rogyadozó téglaházak, betört és bedeszkázott ablakokkal. Gyerekek – sok-sok gyerek – mezítláb, nem rájuk méretezett, rongyos ruhákban üldögéltek a lépcsőkön meg a csatornáknban, miközben az anyák kifakult ruhaneműt teregettek az ablakpárkányok közötti, hosszú kötelekre. Törött bútorok, sáros kátyúk. Sovány lábak között sovány kutyák...

Igen, itt talál majd olcsó szobát, erre azonban nem volt túlzottan büszke. Csak a célját kell szem előtt tartani: valahogyan Londonban maradni és megtalálni az anyját. Valamiképpen.

Lassan lépegetett az utcán, kerülgette a kövek közti kutyaurüléket. Vizolygott a szagtól. Egy beesett arcú, mohó tekintetű nő elkapta a tekintetét, és gyanakodva nézett rá.

– Kicsoda maga? – kérdezte.

– Agnes vagyok – felelte Agnes. – Szoba kéne. Csak rövid időre.

– Kérdezze meg Minnie-t! – mutatott a nő egy másikra, akinek vad, vörös tincseit alig tudta összefogni a szürke fejkendője. Sötétszürke, rozoga faház lépcsőjén ült, kosarat font, egyre hessegetve a vagy egy tucatnyi gyermeket. Agnes óvatosan közeledett hozzá.

– Minnie?

– Ki kérdezi?

– Agnes vagyok, szobát szeretnék, és...

– Szobám nincs. Csak egy ágyam. Megkaphatja éjszakánként hat pennyért, étkezésekkel együtt. – Munkától nyűtt keze gyakorlottan fonta a kosarat.

– Láthatnám?

Az asszony sóhajtott, letette a munkát, odakiáltott a legnagyobb lánynak, hogy ügyeljen a kisebbekre, és intett Agnesnek.

– Akkor jöjjön!

Beléptek egy nyirkos, dohos, sötét szobába. A konyha kicsit többet foglalt el a nagy nappali egyik sarkából, ahol két matrac volt egymásnak támasztva. Fényes holmik helyett itt minden roskatag volt. Világosság és levegő helyett homály, zsúfoltság és hűgyszag elegyét érzékelhette. Minnie átvezette az apró, szomszédos helyiségbe, ahol két ágy állt, közöttük egyenetlenül lógott egy rongy. Az ablak félig bedeszkázva, így alig volt fény.

– Ez az – mutatott az egyik ágyra Minnie. – A másik az enyimé meg az uramé. De az uram hónapokig nyugaton van, melót keres a bányáknál.

Agnes mély lélegzetet vett. *Minden rendben lesz. Jó lesz. Egyszerre csak egy lépést...*

– Kiveszem – mondta.

– Négyeccakai bérleti díj az előleg.

Agnes kinyitotta a ridiküljét, kivett két shillinget. A nő rögtön kikapta a kezéből.

– Akkor jó – mondta. – Örül neki az ifiúr. – Megpaskolta a hasát. – Megint úton van egy.

– Hányadik?

– Hat, de itten vannak a húgom apró ikrei is. Szegény Lizzie meghótt a szüléskor. – Minnie összehúzta a szemét. – Remélem, nem zavarják a kölkök.

– Nagyon is megszoktam őket – felelte Agnes az igazat. A Perdita Hallban sem volt magánélete, mindig gyermekek vették körül: nem lehet olyan nagy a különbség. – Mikor van ebéd?

– Fél egykor. Ha nincsen itt, nem kap.

– Dolgom van a város másik részén. Addigra visszajövök.

– Óóóó, dóga van, mi? – mondta gúnyosan Minnie. – Maga nagyon fontos lehet. – Zsebre tette Agnes pénzét, és megismételte. – Ha nincsen itt, nem kap.

Agnes bólintott, és mosolyt erőltetett az arcára. Fél egyig talán találkozik az anyjával, aki szívesen látja majd az otthonában. Akkor fikarcnyit sem érdekli, ha lemarad Minnie ebédjéről.

* * *

A vasútállomáson kapott, viharvert térkép segítségével Agnes gondosan megtervezte az utat az anyja házáig. Genevieve a Belgrave Place-en lakott, ami azt jelentette, hogy legalább két-mérföldnyire. Agnes elrendezte magán Gracie vállkendőjét, hogy takarja a kávéfoltot a ruháján, és rendbe szedte hosszú, aranyszőke haját. Aztán kilépett a komor, szürke házból, és a keleti városrészből a város elegánsabb környéke felé indult. Fáradt volt a gyaloglástól, de izgalmas dolgokat látott. Az útja során elhaladt galériák, templomok és színházak előtt. Látott hölgyeket csodálatos ruhákban és éppen annyira elegáns úriembereket. Látott magas, gyors hintókat, amelyeket fényes szőrű paripák húztak. Katedrálisok harangjait hallotta, érezte a füst és a virágok illatát. Végül átvágott egy nagy, zöldellő, fagyallal teli téren, ahol bronzszobrok álltak gesztenye- és platanfák között. Itt megállt, megnézte a térképet még egyszer, szinte elállt a lélegzete, aztán befordult a Belgrave Place-re.

Néhány perccel később ott állt a ház előtt, amelynek címét Cole Briar adta meg mindössze néhány napja, de mint-

ha mindez egy másik életben történt volna. Genevieve háza. Magas, keskeny városi ház fehérre festve, kis, oszlopos, nyitott előcsarnokkal, tetőablakokkal a sötétbarna tetőcserepek között. Jómódról tanúskodott, bár nem fényűzésről. Agnes nagy levegőt vett, felment a három lépcsőn, becsöngetett.

Hosszú idő telt el. Elégé hosszú, hogy azt higgye, nincs ott senki, amikor is a postaláda közelében kattant valami. Egy fehér kéz húzta el a rézkallantyút, majd kiszólt egy hang.

– Az állás miatt jött? – kérdezte. Női hang volt. Bizonytalannak hatott.

– Nem, én...

A kallantyú visszakerült a helyére, a nő hangja alig hallatszott.

– Akkor jó napot!

Már csak távolodó lépések zaját lehetett hallani.

Agnes ismét becsöngetett és várt. Ezúttal semmi, csak hosszú csönd. Még egyszer csöngetett, de a nő nem jött vissza, se az inas, se a szobalány.

Az állás miatt jött?

Agnes megfordult, és lement a három lépcsőfokon az utcára. Túlságosan hamar, de holnap ismét becsenget. És legközelebb jól válaszol.